

съ найпослѣднѣ рѣчь въ уста си „България мила Мати!“ (Дун. лебедъ I. бр. 47 с. 166)⁶

Въ началото на 40-тѣ години Раковски се озовава въ Браила. По всичко изглежда, че до тогава той е прѣкаралъ все въ Цариградъ⁷. Кое го е накарало на напусне турската столица и да замине за Браила? Тоя въпросъ не е достатъчно уясненъ. Въ плана за автобиография своето отиване въ Браила той нарича напрасно т. е. внезапно. Може да се прѣдположи, че условията въ Цариградъ сж били твърдѣ стѣснителни за него. Отъ една страна патриаршията и турското правителство сж прѣслѣдвали всѣка по-смѣла проява на българитѣ, отъ друга — Раковски е билъ постоянно контролиранъ отъ Богориди, прѣдъ когото е трѣбало да дава смѣтка за постѣпкитѣ си. Отношенията между Раковски и неговия настойникъ сж ставали все по-обтегнати. Близко дваисетгодишенъ вече, съ полуопрѣдѣлени планове за обществена дѣйность, той не е можелъ да търпи чужда воля надъ себе си и е подирилъ по-свободни условия за дѣйность. Напусналъ е тайно Цариградъ и, вѣроятно за да не си навлѣче неприятности отъ страна на своя настойникъ, прѣименувалъ се е Сава Македону.⁸

3

По онова врѣме въ Браила сж живѣели множество гърци. Раковски попада въ тѣхната срѣда и бива назначенъ учителъ въ грѣцкото училище, понеже е владѣелъ както говоримия, така и литературния грѣцки езикъ. Вниманието му, обаче, било насочено другадѣ: еднообразната прѣподавателска работа съвсѣмъ не е съотвѣтствувала на неговия неспокоенъ темпераментъ. При това въ началото на 40-тѣ години въ Браила се случватъ събития, които усилватъ не само неговото патриотическо чувство, но и склонността му къмъ приключения.

Прѣзъ лѣтото на 1841, слѣдъ пролѣтното нишко възстание, въ Браила а била образувана българска възстанишка чета, готова да мине Дунава. Неинъ главатаръ билъ сръбския офицеръ Владиславъ Татичъ. Четата започнала да се организира най-напрѣдъ въ Галацъ, но слѣдъ като властта